

HANNAH LYNN

CUKRÁRNA
SLADKÝ
ŽIVOT

KIO KAN

Život je někdy pěkně sladká dřina

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 Hannah Lynn
Translation © Blažena Kukulišová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE SWEET SHOP OF SECOND CHANCES
vydaného nezávisle v roce 2021
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-237-9

Pro Ninu

KAPITOLA PRVNÍ

Holly Berryová odjížděla z Londýna v takovém spěchu, že opravdu moc nepřemýšlela o tom, jaké oblečení si sbalí. A o „balení“ šlo jen při volném výkladu toho slova. Poté, co po svém teď už definitivně bývalém příteli mrskla několik bot, sundala ze skříně kufr a naházela do něj půltucet náručí šatstva. Jelikož se tam připletly i jeho věci, Dan řečený bývalák se přitom něco z nich pokoušel zachránit.

V onom úkolu mu poněkud bránila skutečnost, že pořádně nevěděl, jestli má radši uklidňovat Holly, přítelkyni, která ho právě přistihla s holým zadkem v kompromitující poloze v jejich nové posteli z Ikey – posteli, jejíž polovinu zaplatala –, nebo chlácholit štkající ženu, co dosud rovněž nahatá ležela na oné posteli a zoufale se snažila zahalit.

„Hols. Hols, počkej. Prosím, počkej. Vyslechni mě.“

„Už jsem toho slyšela dost, díky. Věř mi, zapomenout na tyhle zvuky bude těžké.“

Třesoucíma se rukama popadla další šaty a stáhla je z ramínka. Šest let. Šest let jejího života se točilo kolem něj. Po šest let odkládala své plány kvůli *jejich* plánům. Byla úplně pitomá.

„Prosím, dovol, abych ti to vysvětlil.“ Jen co se dotkl rukou jejího ramene, prudce se otočila a odstrčila ho.

„Nešahej na mě! Neopovažuj se mě dotýkat, mluvit na mě nebo se na mě třeba jen dívat.“

„Ale ty tomu nerozumíš...“

„Ne, nerozumím. V tom máš naprostou pravdu. Nechápu, jak jsi mi sakra mohl tohle provést.“

„No, já... prostě jsme...“

„Měli jsme plán, Dane. Ty a já. Všechno jsme si naplánovali. Minulý víkend jsme se dívali na domy. *Minulý víkend.*“

„Já... tohle je jen takový...“

„Úlet?“ zeptala se.

Mimoděk stočila pohled k ženě, která se už zabalila do příkrývky. Za tu Holly taky zaplatila. Pamatovala si, jakou měla radost z pětasedmdesátiprocentní slevy, s níž ji ve výprodeji pořídila. Přestala si všimnout příkrývky a zaměřila se na ženu. Tmavé vlasy, tmavé oči. Dan se u partnerek zjevně řídil jistým typem, to bylo jasné. A evidentně sáhl po nejstarším kliše, jaké může být, a vyměnil ji za mladší model.

„Prosím,“ zakvílel, aby ji přiměl k lítosti, žalostný a se slzami v očích.

Holly toho měla plné zuby. Zatáhla na kufru zip, odmaštrovala z pokoje, sešla po schodech a předním vchodem vypadla z domu.

Odjížděla od Dana a Londýna a myslí se jí honily otázky. Jak jí mohl tohle provést po tom všem, čím spolu prošli? Stála při něm, neustále. Proč? Proč to udělal? A proč ji nenapadlo, že se k tomu schyluje?

Studovali po tři roky na stejné univerzitě, ale až do promoce o sebe nezavadili pohledem. Když bylo po ceremoniích a skončily oslavné večere, zamířila se svými někdejšími spolubydlícími do klubu.

Při krátké přestávce, kdy opustila taneční parket a šla všem koupit pití, ho uviděla. Okamžitě ji zaujal těma tmavě hnědýma očima. A tím, jak se beznadějně pokoušel upoutat pozornost barmana. Sledovala, jak ho několikrát kdosi odstrčil – zjevně byl až moc zdvořilý, aby se ohradil –, a pak si stoupla vedle něj. Barman upřednostnil ji, ale objednala

pítí pro oba a on za ně vděčně zaplatil. Následně se dozvěděla, že sehrál roli bezmocného muže, který potřebuje záchranu, aby si ho všimla. Přišlo jí to milé. Později se tomu u večere s přáteli smáli. Teď už znala pravdu: od samého začátku s ní manipuloval.

Teprve když odbočila z M4 a slunce dávno zapadlo, zamyslela se nad tím, kam vlastně jede. Došlo jí, že automaticky míří k rodičům, ale opravdu jim chce čelit? Samozřejmě by jí pomohli, ale v nitru věděla, že Dana nikdy moc nemuseli.

Vybavila si, jak máma jednou podotkla: „Připadá mi trochu fádni.“

„Fádni?“

„Chápeš. Obyčejný. Nezajímavý.“

„Na tom, že se někdo chová rozumně, není nic špatného, mami.“

„Ne, ale bavíte se spolu?“

„Ovšemže.“

Její matka nevypadala přesvědčeně. „Co ten dům, o kterém jsi minulý měsíc mluvila? Myslela jsem, že ho koupíte.“

„Chtěli jsme, ale rozhodli jsme se počkat. Ještě nějaký čas šetřit, abychom dali dohromady větší zálohu.“

„Šetřila jsi už vloni, ne? A předloni. Máš stabilní práci. Nemusíš si pořád dělat starosti o peníze, víš?“

Zaskřípala zuby. „Jo, ale domy jsou drahé a čím vyšší zálohu složíme, tím méně budeme dlouhodobě splácet.“

„Ale taky se musíte bavit, drahoušku. Nemůžete pořád jen škludlit a tvrdě dřít.“ Pak máma zamlaskala, jako kdyby chtěla naznačit, že touha po finančním bezpečí je nejnezodpovědnější věc, o jaké kdy slyšela. Jak bude reagovat na *tuhle* novinku? Vidět Holly takhle rozrušenou by ji určitě sebralo, ale jinak... těžko říct.

Když se ocitla u odbočky vedoucí k domu rodičů, jela dál. Promluví s nimi později. Pořád ještě má rezervní klíč, kdyby chtěla, může do domu potichu proklouznout, až budou spát.

Nebo se prostě plácne přes kapsu a zaplatí si někde nocleh. Kvůli záloze na dům už beztak šetřit nemusí, ne?

Projížděla po dlouhém úseku rovné cesty. Pokud se řídíte satelitní navigací, je označená jako A429, ale pro všechny, kdo v těchto místech žijí, je to Fosse Way. Tahle římská silnice se táhne v délce mnoha kilometrů severně až do Exeteru, ale tak daleko Holly nikdy necestovala. Jela dál přes Northleach a cotswoldskou vesničku Cold Aston, až dorazila na úpatí nízkého kopce, kde blinkrem naznačila změnu směru a odbočila doleva. Putovala podél řeky a ocitla se přímo v srdci Bourton-on-the-Water.

I nejcyničtější návštěvník Bourtonu by těžko hledal argumenty proti tvrzení, že jde o jednu z nejdylitčtějších vesnic v Británii. S mělkou řekou, která teče podél High Street, překlenutá pěti kamennými mosty, je to v každém ročním období přímo instagramové nebe. Na podzim nastává čas obléknout v chladném počasí vlněný plášť a těšit se z pohledu na záplavu jantarových a zlatých listů, snášejících se ze stromů při sebemenším větříku. A v prosinci zdobí průčelí obchodů tisíce blikajících světýlek a uprostřed řeky stojí skoro pětimetrový vánoční strom. Opravdu se tam nachází kousek venkovského ráje.

Ačkoliv pro místní obyvatele, zvláště Holly v době dospívání, to mělo i stinné stránky. Ve dnech s jen trochu příznivým počasím se k nim valilo tolik aut, že byla High Way ucpaná až k nejbližší větší cestě, vzdálené necelý kilometr. Jen co ti lidé konečně dorazili do vesnice, nevyhnutelně zaparkovali své vozy tam, kde uviděli první volné místo, ať už to skutečně byl prostor pro parkování, nebo někomu zablokovali cestu. V kavárnách – většinou předražených – se nedalo najít volné místo. Vesnici zaplavili naštvaní rodiče s ječícími dětmi a unavení výletníci, nemluvě o autobusech plných turistů, kteří tam přijeli, jen aby se zmrzlinou v ruce

zapózovali pro fotku, na níž stojí v řece po kotníky ve vodě, než zase hupnou do autobusu a pojedou dál.

Ale všechno nebylo tak zlé, když tam Holly vyrůstala. Měla dosud v živé paměti projížďky na starém zrezivěném kole do kopců tak strmých, že to její nohy chtěly vzdát už ve třetině cesty. Chodívala přes okolní pole ke skrytým potůčkům a v nich, vyzbrojená sklenicemi od marmelády a rybářskými sítěmi, celá odpoledne s kamarády chytala mloky. Loudala se podél řeky a hledala různé květiny a rostliny, aby je doma umístila do podomácku vyrobených keramických váz. V jednodušších časech, před iPady a telefony.

Měla i jiné vzpomínky, ne tak radostné. Třeba na okno v ložnici, co pořádně netěsnilo, takže se jí v zimě v posteli srážel dech. Nebo na dny se suchými cereáliemi, kdy došlo mléko a šetřili pár posledních drobných, aby si mohli ohřát vodu. (Studené sprchy jsou jedna věc. Studené sprchy v promrzlém domě jsou něco úplně jiného.) Den, kdy jejího otce propustili z práce. A pak znovu... a znovu.

Holly ani pořádně nevěděla, kdy přesně si uvědomila, že jsou chudí. Nejspíš k tomu došlo na druhém stupni základky. Jiné děti nastupovaly do dalšího ročníku v nových značkových botách – Kickers, Doc Martens, Air Jordans nebo cokoli tehdy diktovala móda – a ona měla na nohou černé šněrovací botky, které máma někde obstarala. Uniforma jí byla vždycky buď moc velká, nebo malá. Časové okénko, kdy jí pohodlně sedla, se snad každým rokem zužovalo.

Ostatní rodiče kupovali dětem k narozeninám nejnovější módní hračku nebo oblíbenou panenku, ale Holly dostávala kuchařské knihy, často s ohnutými růžky stránek a fleky na důkaz kulinářských schopností předchozího majitele. Když ráno v den svých narozenin strhla balicí papír, vybrala si recept, podle něhož bude kuchtit, obvykle něco sladkého, a rodičům se vždycky nějak podařilo dodat ingredience, které potřebovala: vanilkové lusky, hořkou čokoládu, šlehačku, cokoli. Až když jí bylo přes dvacet, došlo jí, že

v dalších týdnech jedli samé skromné pokrmy, třeba čočkovou polévku nebo prostě jen plátky domácího chleba zapečeného s trochou sýra.

Horzně dlouho ji to netrápilo. Těšila se z toho, že má milující rodinu a navzdory nedostatku bohatství jsou šťastní. Ale o čtrnáctých narozeninách se všechno změnilo.

V předchozích měsících moc neskrývala, co skutečně chce. Měla už dost kuchařských knih a vaření. Koneckonců byla už dost šikovná, vždycky si přichystala krabičku s obědem a často dělala i rodinnou večeři. Tentokrát chtěla dostat jiný dárek, něco, z čeho bude mít radost. Opravdu si přála levisky 501.

Doufala, že ten vysněný kousek oděvu najde pod vánočním stromečkem, ale dostala batikované tričko. Neztrácela naději, pořád ještě měla v březnu narozeniny.

„Doufám, že ti padnou,“ řekla její máma, vešla do pokoje a položila na postel vedle ní balíček. „Kdyby ne, Maureen z lékárny ti je určitě zabere. Umí to se šicím strojem mnohem líp než já.“

Holly roztrhla balicí papír, uviděla úhledně poskládanou hromádku denimu a srdce jí poskočilo radostí. Je opravdu možné, že po řadě měsíců, kdy rodiče úplně ignorovali každou její žádost, nakonec její přání vyslyšeli? S rukama třesoucíma se rozčilením vzala kalhoty za opasek a třepnutím je rozložila.

Poklesla jí brada.

„Líbí se ti? Víš, nejsou to ty fajnové, jak o nich pořád tla- cháš, a nejsou úplně nové, ale ještě v nich zbývá spousta života. Švy vypadají pevně a pod těmi záplatami jsou jen malé dírky.“

Záplaty. Holly připadalo, že je většina džínoviny skrytá pod ohavnými kusy nesořodé látky s různou barvou a strukturou nahodile našitými po celé délce kalhot od pasu až k lemům nohavic. Když o tom později uvažovala, došlo jí, že to nemohlo být víc než pět nebo šest čtverců, ale

jejím pubertálním očím připadalo, že jsou jich tam desítky. Nemuselo by to být tak zlé, kdyby aspoň všechny měly stejnou barvu. Polovina z nich připomínala něco ukradeného z mateřské školky a přinejmenším na jedné záplatě byli medvídci.

„Nezkusíš, jak ti jsou?“ zeptala se máma. „Musíme zjistit, jestli ti sedí.“

Holly na tu obludnost dál zírala. Co má dělat? Ze všeho nejméně chtěla ranit máminy city. Při její smůle nejspíš trvalo půl roku, než na ty záplaty získala materiál. Ale už jen při pohledu na ně jí bylo do breku. Donutila se usmát, hezky džíny poskládala a položila je za sebe na postel.

„Nejdřív se osprchuju,“ řekla.

Máma se tvářila sklesle a v Holly zahlodaly výčitky svědomí, ale nemohla si ty kalhoty obléct, opravdu ne. Kdyby jí padly, máma by trvala na tom, ať je nosí venku před zraky všech, a to pomyšlení bylo víc, než dokázala snést. Takhle aspoň může tvrdit, že jsou jí moc malé, a máma se nedoví, jak to ve skutečnosti je.

„No dobře.“

Matka s křečovitým úsměvem vstala a v pokoji se rozhostilo ticho. Holly se cítila čím dál provinileji. Už ve čtrnácti uměla rozpoznat smutek v jejích očích. Ale usoudila, že na to brzy zapomene. Jsou to jenom džíny.

„Tak je vyzkoušej, až budeš připravená,“ dodala a vykročila ke dveřím. „Udělám ti ke snídani kaši.“

„To zní fajn,“ odpověděla Holly.

Teprve večer poté, co se kamarádky ve škole neustále vyptávaly, jaké dostala dárky, uslyšela podruhé toho dne klepání na dveře svého pokoje. Tentokrát za ní přišel otec.

Arthur Berry byl vysoký bezmála sto devadesát centimetrů, vlídný obr, jemuž nepřálo štěstí v zaměstnání. Když byly Holly pouhé dva roky, zavřeli továrnu, kde dělal od mládí, a pak už se jen střídala jedna krátkodobá práce po druhé. Pokaždé propustili toho, kdo nastoupil jako poslední.

Teď si udržel místo už dva měsíce, ale nemohli si být jistí, že to tak půjde dál. Holly po zaklepaní zavolala, že je otevřeno. Počkala, až táta dojde k psacímu stolu a posadí se.

„Tvoje máma si myslí, že se ti ten dárek nelíbí,“ řekl.

Nebyla to otázka, ale konstatování. Táta měl tenhle otravný zvyk něco konstatovat a teprve pak ji nechat mluvit. A přitom na ni zachmuřeně a jakoby zmateně pohlédnout. Díky té impozantní dovednosti dosáhl toho, že se v co nejkratší době cítila tak provinile, jak jen to jde. Teď držela jazyk za zuby, odhodlaná nechytit se do té pasti. Ale jen na ni pořád hleděl a napětí narůstalo.

„Vážně nemůže čekat, že je budu nosit,“ vyhrkla Holly, neschopná ovládnout se ani zdaleka tak dlouho, jak doufala. „Jsou na nich medvídci, tati. Nikdo, komu je víc než pět, nenosí džíny s medvídky.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Důrazně přikývla. „Nosí se normální džíny. Modré, světle modré, někdy i černé. Ale nikdo nenosí kalhoty s nášivkami pro malé děti. Ani svetry upletené z vlny všech barev nebo stokrát zalátané ponožky.“

Otec sepal prsty a přiložil je k hornímu rtu. Tohle byla jeho „přemýšlečí“ póza, jak Holly dobře věděla. Ona i máma s ním takhle ztratily nejednu hodinu, zatímco mlčky zvažoval různé záležitosti od otázky, co bude k večeři, až k rozhodnutí, kterému politikovi dát hlas v blížících se volbách.

„Vím, že je to těžké,“ řekl, když konečně přemístil prsty jinam. „Ve tvém věku jsem určitě taky nechápal své rodiče.“

Holly cítila, jak v ní narůstá hněv.

„To není fér. Chápu ji. Chápu vás oba.“

Mluvila pištivě a byla si moc dobře vědomá, že to zní ukňouraně a nedůtklivě, ale nechtěla být obviňovaná z něčeho, co není pravda. Ano, je ještě dítě, ale ve škole se vždycky pilně učila a doma toho dělá víc než kdokoli z jejích kamarádů a kamarádek. Spravuje si oblečení, vaří jídlo pro celou rodinu. Nemluvě o dalších věcech, třeba že s mámou

chodí na akce, kde si zahradníci vyměňují semínka, a pára svetry, aby se vlna dala znovu využít. Jiné děti tráví sobotní rána lenošením v posteli a sledováním kreslených seriálů, kdežto ona sedí v autobuse a jede někam patnáct kilometrů pro sazenici rajčete, kterou někdo nabízí zadarmo.

„Chtěla jsem prostě normální džíny, to je vše. Nevím, v čem je problém.“

„Holly, ty džíny stojí spoustu peněz. Víc než utratíme za jídlo na celý týden. Máš tušení, kolik hodin tvoje máma strávila tím, že je vyspravovala?“ S těžkým povzdechem si postrčil brýle na vršek hlavy a promnul kořen nosu. „Mrzí mě to,“ řekl. „Je mi líto, že ti nemůžeme koupit všechno, co bys chtěla mít. Mrzí mě, že jsi tím dárkem zklamaná.“

„Tati...“ Holly se cítila čím dál provinileji.

„Ne, rozumím, opravdu. Nikdy jsme neměli dost peněz, abychom něco ušetřili, Hols. Samozřejmě bych si to moc přál, ale máme štěstí na mnoho jiných způsobů. Jsme zdraví a taky jsme šťastní. Aspoň doufám.“

Všimla si, jak unaveně táta vypadá, a svěsila ramena.

„Promiň.“ Slezla z postele a objala ho. „Mrzí mě to, vážně. A slibuju, že ty džíny budu nosit. Ale nemohla by vyměnit ty záplaty s medvídky?“

„To se dá určitě zařídit. Takže s ní promluvíš? Trápí ji, že ti zkazila narozeniny.“

Sešli společně dolů a rodiče jí zazpívali Hodně štěstí, zdraví nad domácím citronovým dortem, který máma odpoledne upekla.

Když později téhož večera ležela v posteli a přemítala o událostech uplynulého dne, něco jí blesklo hlavou. Táta má pravdu. Nikdy neměli moc peněz, ale vždycky ji zahrnovali láskou a mysleli na její dobro. Pokud někdy bude mít děti, postará se, aby měly všechno, co chtějí. Na to jsou zapotřebí peníze. A ty Holly začne co nejdřív vydělávat.

KAPITOLA DRUHÁ

V tuhle pozdní hodinu bylo míst k zaparkování všude dost, takže Holly si mohla vybrat, kde chce stát. Na prázdné ulici s autem zpomalila a zastavila u řeky. Myslela, že tam jen chvilku posedí a zamyslí se nad zmatkem, který nastal v jejím životě. Ale jen co vypnula motor, automaticky odepnula bezpečnostní pás a přešla na druhou stranu silnice. O chvíli později stála před špinavou výlohou cukrárny *Sladký život* a zírala do tmavého interiéru, až její pozornost upoutalo pronikavé mňouknutí.

Mezi kotníky se jí proplétala mrštná černobílá kočka se špinavou srstí, tiskla jí hlavičku k lýtkům a mňoukáním se domáhala pozornosti.

„Co tady děláš?“ zeptala se a poklekla ke kočce, která okamžitě začala hlasitě příst. „Jestli jsi na lovu, obávám se, že tu najdeš jen čokoládové myši.“

Kočka naposledy žalostně mňoukla a rozběhla se k přednímu vchodu do krámu, kde se na chvíli zastavila a pak zase utíkala dál po hlavní ulici.

Jaro se blížilo, ale ještě tak docela nedorazilo. Holly v chladném večerním vzduchu odstoupila a chvíli si krám prohlížela. Cedula nad vchodem působila omšele, oprýskaný nátěr se odlupoval a markýza se zrezivělými okraji měla taky lepší časy za sebou. Jinak to tam vypadalo přesně tak, jako když těmi dveřmi prošla poprvé. Se srdcem

překypujícím radostí si dlaněmi zastínila oči, přitiskla je k výkladní skříni a jen taktak uvnitř rozpoznala dózy naplněné cukrovinkami. Do paměti se jí jedna po druhé vracely vzpomínky. Zatímco pomalu tikaly vteřiny, poprvé od chvíle, kdy se vrátila z práce dřív a překvapila Dana, se jí do tváře vkrádal úsměv.

„Ztratila jste se?“

Nadskočila a praštila se hlavou do skla.

„Sakra,“ zanáčovala, promnula si čelo a otočila se zpátky k ulici. Ještě před chvílí byla cesta prázdná a překvapilo ji, že se ocitla tváří v tvář muži, který se tvářil velice vážně.

„Ztratila jste se?“ zeptal se znovu.

„Ehm, ne. Neztratila.“

„Tak mi tedy povězte, co tady v tuhle pozdní večerní hodinu děláte.“

Zatímco teplota klesala, Holly se na toho cizího muže zadívala. Byl hezky oblečený a celkem pohledný. Mohlo mu být kolem pětaticeti, ale tvářil se podezřívavě jako nějaký všetečný důchodce. Vytrhl ji ze zasnění, takže neměla náladu snášet jeho zvědavost.

„Jste od policie?“ zeptala se.

Trochu se naježil. „Ne.“

„Tak tedy Sousedská hlídka?“

„Ne.“

„Pokud nejste policista ani od Sousedské hlídky, co je vám do toho?“

Zašoupal nohama. „No, je docela pozdě a díváte se do té výlohy už skoro deset minut.“

„Vy mě sledujete? Šmírujete?“

„Ano... ne. Totiž, vidím vás... zahlédl jsem vás, ale nešmíruju.“

Už nebyla jen naštvaná, onen pocit rychle prošel fází rozhovoru a teď se spíš podobal hněvu.

„Jen se ptám ohledně vašich záměrů,“ vykoktal.

„Mých záměrů?“ Obočí jí zmizelo pod ofinou. Po dni, jaký právě prožila, neměla rozhodně náladu na nafoukané venkovské dobrodince. Narovнала ramena a dala ruce v bok. „Zprvé, pokud nejste policista, nemáte žádné právo ptát se mě, co tu dělám. Zadruhé, naznačujete, že se chystám vykrást cukrárnu? Vážně? O tři vchody dál je klenotnictví a hned vedle se prodávají starožitnosti. Nemluvě o domech na Sherborne Street, kam lidé jezdí jen na víkendy a v týdnu jsou prázdné. Kdybych někde chtěla krást, v téhle vesnici jsou mnohem lepší možnosti, nemyslíte?“

Muž, který se teď tvářil nejen zmateně, ale i trochu bázně, ustoupil o krok dozadu.

„Jste odsud?“ zeptal se.

„Dobrá práce. A teď, když dovolíte, mám v úmyslu tady stát, hledět si svého a dívat se na tyhle dózy plné sladkostí,“ řekla. „Vadí vám na tom něco?“

Nasucho polkl, ohryzek mu vylétl nahoru a zase spadl dolů. Všechna předstíraná odvahа se vytratila, zůstala jen naježenoѕt a nedůvěra.

„Promiňte, nepoznal jsem vás. Tak vám tedy přeju hezký večer,“ odpověděl, bez dalších okolků odkráčel po High Street a zmizel z dohledu.

„Jo, jasně, hezký večer,“ zabručela a znovu se zadívala na obchod.

Dva dny po čtrnáctých narozeninách Holly procházela podél řeky, aby si v některém z tamních obchodů našla práci. Když bude mít vlastní peníze, vyřeší se tím mnoho problémů. Předně rodičům odpadne starost s kupováním věcí pro ni. Nemluvě o tom, že by jim mohla pomoci. Tu a tam zaplatit nějaký nákup. Dopřát jim slušné narozeninové a vánoční dárky. Pokud si najde práci na částečný úvazek, bude to výhra pro všechny. Když toho rána vycházela z domu v džínách,

na nichž už místo záplat s medvídky byly našité nenápadnější zelené, byla plná optimismu.

„Máš nějaké zkušenosti?“ chtěl vědět vedoucí, jehož se zeptala, jestli by u nich mohla pracovat.

„Ne, ale učím se rychle.“

„Tento měsíc jsem už nabral nové lidi. Příklad v létě, až budeš ostřílenější. Pak pro tebe určitě něco najdeme.“

Rovnou viděla, že má ten plán jistý nedostatek. Přece kdyby nějakou práci měla nebo ji dostala jinde, proč by se jí nedržela? Kvůli tátovi a jeho smůle s propouštěním věděla, že od záruky dlouhodobého zaměstnání se neodchází. Totéž se bohužel opakovalo na druhém, třetím i čtvrtém místě. Kamkoli přišla – do pekařství, mini marketu, obchodu se suvenýry –, všude říkali totéž. Potřebuje zkušenosti. Klasický začarovaný kruh. Ještě než prošla polovinu High Street, vyslechla si tucet odmítnutí. Začínaly ji bolet nohy a dobrá nálada se vytratila. Právě chtěla své úsilí vzdát, ale potom se podívala před sebe a zjistila, že stojí před cukrárnou *Sladký život*. Brala to jako znamení, strčila do dveří a otevřela.

Ve vesnici tehdy byly dvě cukrárny, ačkoli Holly moc často nechodila do žádné z nich. Sladkosti považovala za luxus a při těch několika příležitostech, kdy se rozhodla utratit kapesné za mentolky nebo tyčinku Mars, stačilo zaběhnout do nedalekého COOPu nebo obchůdku, který současně sloužil jako pošta.

Ale když tenkrát vešla dovnitř, zjistila, že tahle cukrárna je jiná než místa, kde se dají koupit mentolky, tyčinky Mars a jiné sladkosti, které vídala u pokladen supermarketu. Tohle bylo něco úplně jiného. Zaprvé ji udeřila do nosu lákavá vůně, tak skvělá, že se jí v ústech okamžitě sbíhaly sliny. A pak jí trvalo celou minutu, než si prohlédla nabídku cukrovinek hrajících všemi barvami. Kamkoli se podívala, všude stály skleněné dózy, od podlahy až ke stropu police plné zboží. Anýzové a lékořicové bonbony. Pastilky ve tvaru

srdíček, želatinové cukrovinky, jahodové nitě. Cukrové myši, čokoládové myši, všelijaká marcipánová zvířátka. Nemluvě o pestré nabídce karamelů, kokosových kostek a taky bonboniér, určitě hrozně drahých. (Tehdy samozřejmě všechny ty názvy neznala, ale brzy si je osvojila jako písmena v abecedě.) Ohromeně se pomalu otáčela v kruhu a vstřebávala vše, co její smysly dokázaly zpracovat.

„Můžeme ti nějak pomoci?“

Došlo jí, že na ni někdo mluví, a podívala se k pultu, kde vedle sebe stály dvě ženy. Obě vypadaly zhruba stejně staré a měly stejné světle modré zástěry s mosaznou jmenovkou. Tím ovšem podoba končila.

Ta, která ji oslovila – podle jmenovky Agnes – byla oblečená ve vzdušných plátěných šatech s límečkem ozdobeným květinovou výšivkou. Na zápěstí jí chrastily barevné náramky. Druhá – Maud – měla pod zástěrou džíný a nažehlenou modrou halenku. Agnes nechala světlé vlasy rozpuštěné, Maud svoje tmavé kudrny stáhla vzadu do drdolu. První dojmy mohou být samozřejmě zavádějící. Holly v průběhu let zjistila, že ty dvě ženy jsou jako dvě strany téže mince, dvě duše, jimž je víc než všem, koho kdy znala, souzeno být spolu. V tu chvíli ale věděla jen to, že vstoupila do říše divů.

Maud si odkašlala.

„Je všechno v pořádku? Přeješ si něco konkrétního?“

Pak se rozhostilo ticho. Holly ani nenapadlo, že by měla znovu odříkat starou písničku o tom, že hledá přivýdělek, je pracovitá, rychle se učí a tak dál a tak dál, a místo toho hlesla: „Chci tady zůstat... napořád.“

Obě ženy se zářivě usmály, nejdřív na ni a pak jedna na druhou. Holly si uvědomila, že mluví jako cvok, a napřímila záda.

„Promiňte. Chci říct, že hledám nějakou práci na částečný úvazek. O sobotách a nedělích, nebo po škole. Opravdu kdykoli, ráda. A taky bych mohla dělat o prázdninách.“

Kdykoli cítila paniku, začala takhle blábolit. Ráda by se toho zlozvyku zbavila, jenže mozek jí teď pracoval na plné obrátky, jak se snažila vymyslet něco, čím by to ještě vylepšila.

„Jsem naprosto dochvilná,“ dodala. „A bydlím nedaleko. A mám moc ráda sladkosti. A čokoládu. Čokoládu mám asi nejradši.“

V duchu se modlila, aby některá z žen už brzy něco řekla. Na chvíli zmlkla, ale dlouho to nevydržela a znovu spustila.

„Nevadí mi začínat brzy ráno,“ slibovala, neschopná přestat. „A jsem hodně čistotná. Taky umím šít a spravovat věci. Ačkoli si nemyslím, že by tu něco potřebovalo opravu. Je to tady perfektní.“

Šla ven s úmyslem najít si práci na víkendy, cokoli, aby vydělala trochu peněz. Teď ale chtěla pracovat tady. Chtěla tu být pořád, mezi těmi růžovými jablečnými kuličkami a želé s příchutí rebarbory a pudinku. Chtěla trávit co nejvíce času urovnáváním dóz a používáním těžké mosazné váhy, která stála na pultě. Byla už ochotná nabídnout, že tu bude pomáhat zadarmo, nebo skoro zadarmo. Hlavně se nechtěla vrátit na ulici a čelit zbytku světa, když už věděla o existenci takového místa. Pak přišla ona obávaná otázka.

„Máš nějaké zkušenosti?“ zeptala se brunetka.

Holly zkroušeně svésila hlavu a zhluboka se nadechla. „Ne... nemám,“ vykoktala plaše. Ve škole by ji napomenuli, ať mluví hlasitě a srozumitelně.

Smutek z tolika odmítavých reakcí jí tížil tak, že ani nedokázala vzhlédnout. Možná příští rok, pomyslela si. Až bude o rok starší, třeba už nebude tolik vadit, že dosud nepracovala. Když se konečně vzchopila a chtěla ženám poděkovat, že jí věnovaly čas, zjistila, že se na ni ta světlovlasá zářivě usmívá.

„Tak snad dlouho nepotrvá, než tě zaškolíme, co, Maud?“ pronesla s jiskřičkami v očích. „Kdy můžeš začít?“

Na stromě opodál ve větríku zaševalilo listí a Holly se zachvěla. Když před Danem práskla dveřmi a vyrazila na cestu, schylovalo se k večeru. Dřív nebo později musí promyslet plán, a nejen pro dnešní noc, ale i do budoucna. Ve smlouvě o pronájmu domu jsou uvedeni oba. Možná se Dan odstěhuje a nechá ji tam. Díky úsporám by zvládla platit činži sama, pokud to bude nutné. V té posteli už ovšem spát nebude. Ne, jen ať si Dan nechá postel i dům, ona si nějak poradí. Musí.

Znovu cítila, že se jí do očí derou slzy. Danovi naprosto důvěřovala, ale ještě horší bylo, že věřila ve vlastní úsudek. Myslela, že našla někoho, s kým bude šťastná a budou spolu spokojeně žít tak, jak si to představovala. A jak místo toho dopadla?

Přemítala, jestli se má sesunout k zemi a brečet, nebo popadnout nejbližší kámen a mrštit ho do řeky, a vtom se za ní ozvalo tiché zakašlání.

„No dobrá, už jdu. Odcházím,“ řekla, otočila se a otřela si tvář.

„Maud?“ Udiveně zamrkala. „Maud!“

KAPITOLA TŘETÍ

Holly viděla svou někdejší zaměstnavatelku a přítelkyni naposledy před čtyřmi lety v situaci, která nebyla zdaleka ideální – na pohřbu. Zpráva o úmrtí Agnes ji tehdy bolestně zasáhla. Maud a Agnes spolu prožily přes čtyřicet let a nikdo nepochyboval, že je skutečně rozdělí jediné smrt. Smuteční obřad byl krásný. Kostel praskal ve švech a truchlící pozůstalí našli v každé lavici přichystané dózy s cukrovinkami. Něco takového si mohla přát jenom Agnes.

Tryzna se konala v domku, kde obě ženy žily celou tu dobu, co je Holly znala. Na pohřeb s ní přijel Dan, ale ráno museli v Londýně do práce, takže dlouho nezůstali. Holly tehdy slíbila, že zas někdy brzy přijedou.

Stokrát, ne-li víckrát ji napadlo, že za Maud zajede. Zeptá se, jak se jí daří, třeba u ní přenocuje a zavzpomínají spolu na staré dobré časy nad šerbetem nebo u jídla z restaurace. Holly samozřejmě věděla, že ji ztráta Agnes těžce zasáhla, ale když teď viděla, jak moc Maud zestárla, kolik jí přibylo vrásek a šedin místo pevných tmavých kadeří, zahlodaly v ní výčitky svědomí, že slib nedodržela. S tím klenukým obočím a očima mandlového tvaru se samozřejmě dalo poznat, že je to Maud, ale opravdu se změnila. Kdysi pyšný vzpřímený postoj nahradila shrbená záda a svěšená ramena, jimiž jako by se chránila před okolním světem. Pár telefo-

nátů, občas nějaký ten e-mail. Opravdu by to pro Holly byla taková námaha?

„To jsem já, Holly. Holly Berryová.“

Stará paní vykulila oči. „Ne! Holly, skoro tě nepoznávám. Ale to je báječné překvapení.“ Její úsměv vracel roky zpátky. „Probůh, co tady děláš? Jak se máš? Jsem tak ráda, že tě vidím. Mám takovou radost!“

Holly při pohledu na ni projela hrudníkem taková bolest, že v tu chvíli nedokázala promluvit. Už zase ji v očích štípaly slzy a měla úplně sevřený krk. A pak, se srdcem ztěžklým stovkami myšlenek, se rozplakala.

Celou minutu tam stála s hlavou zabořenou v dlaních a mezi prsty jí protékaly velikánské slzy. Když se konečně opanovala a vzhlédla, viděla, že si ji Maud ustaraně prohlíží.

Stará paní se trochu napřímila a popotáhla si bundu. „Myslím, že se obě potřebujeme něčeho napít. Co ty na to?“

Hospoda U sedmi psů sice nestála nejbliž cukrárny ani Maudina domku, ale ty v centru se víc přizpůsobily turistickému ruchu. S nóbl jídelničky a náladovým osvětlením se hodily spíš pro mimořádné příležitosti, narozeniny nebo různé oslavy, ne jako podnik, kam by lidé chodili pravidelně, zvláště kvůli cenám. U sedmi psů byl oproti tomu typický lokál pro místní. Židle a stoly vypadaly věkovitě, výzdoba zastaralá a i po tolika letech od zákazu kouření se tam dosud držel slabý zatuchlý pach cigaretového a doutníkového kouře, zvláště pokud jste se na čalouněných sedácích hodně vrtěli. Ale drinky byly studené a přijetí vroucí.

Našly si místo v rohu. Holly zamyšleně točila sklenkou s pitím.

„No, to zní strašně.“ Maud si povzdechla a napila se sody s limetkovou příchutí. „To je mi líto, opravdu. Hrůza. Jsem ráda, že jsem ho nikdy nepotkala.“

Holly otevřela ústa a chystala se něco namítnout. Maud se s Danem setkala několikrát, naposledy při pohřbu.

„Mám na sebe zlost,“ řekla místo toho. „Štve mě, že mi to nedošlo dřív. Přece se jednoho dne neprobudil a nestal se z něj záletník, co? Mám spoustu kamarádek, které se nedávno vdaly. Měly vztah tak rok nebo dva, někdy i méně. Pořád jsem si myslela, že se chovám rozumně, víš? O všem jsme hodně přemýšleli. Nechtěli jsme utratit majlant za svatební den. Uvažovali jsme dlouhodobě. Mysleli jsme na budoucnost. Naši budoucnost. Byla jsem tak pitomá. Hloupá domýšlivá husa.“ Holly věděla, že by to měla nechat být a mluvit o něčem jiném, ale hrozně se zlobila. „Připadá mi, že jsem v životě vůbec nic nepochopila, jen jsem všechno zpackala. Dává to smysl? Asi ne. Je tolik věcí, kterých lituju.“

Vířily jí hlavou pořád dokola. Tolik let se domnívala, že žije rozumně, v bezpečí. Připadalo jí, že se k sobě s Danem dokonale hodí, že ani on nekoupí na nádraží kousek pečiva, aniž by hned výdaj zanesl do apky pro plánování rozpočtu.

„Víš, že jsem si už skoro dva roky nekoupila nové boty?“

„Proč?“ zeptala se Maud.

„Celou tu dobu jsem pořád šetřila, abychom dali dohromady velkou zálohu na náš dům, kde budeme vychovávat děti. Chtěla jsem, aby jim nic nechybělo, až budou vyrůstat. Abychom byli zajištění. *Jistota*. Co to vlastně znamená? Vážně, jak jsem mohla být takový blázen? Fakt jsem to prošvihla.“

„Nebud' na sebe tak tvrdá. Byla jsi zamilovaná. A na rozumném chování není nic špatného.“

„Ne? Tak proč se všechno zvrtilo? A pokud jsem všechno dělala správně, proč jsme nebyli šťastnější? To bychom měli být, ne?“

Kéž by na tu otázku znala odpověď. Holly zvedla sklepnici a dopila zbytek vína. Rozhodně nepatřila k ženám, které věří v „toho pravého“. Tolik jejích kamarádek ho ještě pořád usilovně hledalo, nebo aspoň někoho, kdo se tomu ideálu blíží. Holly ovšem věděla, že v lásce nemusí být

všechno dokonalé. Viděla to tak, že je důležité mít někoho, s kým si může každý večer povídat a ani ho nemusí žádat, aby umyl nádobí, když uvaří večeři. Jenže Dan v posledních letech nesplňoval ani tohle.

„Už si na něj vzpomínám,“ řekla Maud a položila ruku na stůl před sebe. „Jednou jsi ho k nám přivedla, že jo? Nevýrazná brada, říkala Agnes. Vždycky uměla skvěle odhadnout něčí povahu.“

„Nevýrazná brada o něčem svědčí?“

„Agnes tvrdila, že ji mají slaboši.“

Holly se posmutněle zasmála a nad stolem se znovu rozhostila pochmurná atmosféra. Tušila, že Maud se hlavou míhají tisíce vzpomínek.

„Pořád nemůžu uvěřit, že odešla,“ pronesla Holly do ticha. „Asi je to tím, že jsem tu celou dobu nebyla.“

„Čtyři roky. Čtyři roky, dva měsíce a devět dní, abych byla přesná. Vážně, někdy mám pocit, jako kdyby odešla teprve včera. Jindy mi připadá, že jsem bez ní ztracená už desítky let. Když tady není, nic nefunguje tak, jak by mělo. Já tedy rozhodně ne.“

Holly tápala, hledala správná slova. Napadlo ji, že možná ani neexistují. Ale zkusila to.

„To je mi líto. Neumím si představit, jak ti bez ní je.“

Maud přikývla. V očích se jí netřpytily slzy, dokonce se ani neleskly, byl v nich jen čirý, nezředený smutek.

„Nepolevuje to, víš? Lidi říkají, že žal se časem zmírní, že to půjde snáz. Ale někdy se mi zdá, že slyším, jak na mě Agnes mluví. Jsem třeba dole v krámě a namouduši slyším, jak na mě seshora volá. Občas si s ní doma začnu povídat, protože na chvílku zapomenou, že už tam není. Nic není snazší, jen si prostě zvykneš na bolest.“

„To je mi líto,“ zopakovala Holly slova, která teď zněla ještě bezvýznamněji. „Měla jsem za tebou přijet.“

Maud potřásla hlavou a snaživě se pousmála. „Nesmysl. Život jde dál a tys žila ten svůj. Je ale zvláštní, že ses tu

objevila zrovna dnes,“ řekla a naznačila barmance, ať jim přinese další pití.

„Opravdu? Co je na dnešku tak mimořádného?“

Maud chvíli mlčela.

„Abych pravdu řekla, takhle pozdě obvykle nechodím ven. To už nedělám. Ale šla jsem se rozloučit.“

„Rozloučit? S kým?“

„S cukrárnou. Rozhodla jsem se, že nastal čas.“

„Čas k čemu?“

„Prodat obchod a jít dál.“

Holly připadalo, jako kdyby dostala ránu do břicha. Nejdřív Dan a teď ještě tohle.

„Proč? Proč bys to dělala?“ zeptala se, neschopná skrýt hrůzu, která se jí zmocňovala. „Komu chceš cukrárnu prodat? Kdo ji koupí?“

Než se dočkala odpovědi, servírka jim přinesla pití. Maud se dlouze napila, postavila sklenici na stůl a složila ruce v klíně.

„Samozřejmě to nebude hned, ale prodám ji developermům,“ řekla. „Už na tuhle práci nestačím. Všechno tam chátá.“

„Tomu nevěřím.“

„Kéž by ne, ale bohužel je to pravda. Nezvládám to. Snažila jsem se, víš? Cukrárna byla vždycky její láska, její dítě. Jistě, patřila nám oběma, ale vysnila si ji Agnes. A já ji teď zklamala, Holly. Neudržím obchod, bez ní to nedokážu. Tihle lidé o něj stojí už roky. Dají mi slušnou cenu. Musí se tam udělat spousta práce, aby bylo všechno, jak má být. Nejspíš to tam dají do pořádku a pak obchod znovu prodají. Pravděpodobně všechno vyklidí a nechají jen holý prostor.“

„Přece se nemusí všechno vyhodit. Je to tam perfektní.“

Maud se smutně zasmála a znovu se napila. Působila klidně, vyrovnaně. Zato Holly nebyla klidná ani trochu.

„Ale co chtějí s domem dělat? Je malý.“

„Ach, developeři teď berou cokoli. Koupili dokonce i pečovatelský dům na Station Road. Víš o tom?“

Holly zaplavila další vlna smutku. Jako školačka tam vždycky o Vánocích chodila zpívat koledy. Staří lidé pokaždé ožili a zpívali spolu s dětmi. Taková škoda, že už se to neděje.

„Ne, to nevím.“

„Bylo kolem toho pořádné pozdvižení. Ostatní pečovatelské domy ve vesnici už neměly volná místa, takže většinu lidí převezli jinam. Do Morton, Northleach. Někteří skončili až v Cirencesteru. Hrozný zmatek. Takže vím předem, co se chystáš říct k tomu, že těm lidem prodám Agnesinu cukrárnu. Říkám totéž sama sobě, ale co mi zbývá? Dřív nebo později to udělat musím. Nemůžu pracovat do devadesáti. Synovec se právě oženil a jemu a jeho manželce by se hodila trocha peněz, aby se zařídili. A kromě toho...“ Odmlčela se.

„Co? Mně to můžeš říct.“

Maud pomalu přikývla a zadívala se Holly do očí.

„Když jsem dnes večer konečně dospěla k závěru, že obchod pustím, opravdu mi připadalo, že ode dne, kdy Agnes odešla, je to první správné rozhodnutí. Pochopila jsem, že už si nebudu muset dělat starosti, a cítila jsem... úlevu. Byla jsem šťastnější než za celou tu dobu, kdy jsem ji ztratila.“

Holly jí viděla na očích, že mluví pravdu. Musela to udělat. Musela se oprostít od Agnesina snu, dokud má čas žít vlastní život. Jenže Bourton tenhle obchod potřebuje. Cukrárna *Sladký život* sem prostě patří, je to neodmyslitelná součást vesnice. Přece ji nemohou dostat developeři a vyrvat z ní vnitřnosti.

„Koupím ji,“ řekla.

„Cože?“

„Prodej cukrárnu mně.“

V tu chvíli stěží dokázala uvěřit slovům, která jí vycházejí z úst, a přitom věděla, že je myslí naprosto vážně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Maud nakrabatila obličej, celých pět vteřin se mračila a pak se rozesmála.

„Ach, Holly, to jistě nemyslíš vážně. Nechceš cukrárnu převzít.“

„Ale ano, chci. Chci přesně tohle. Víš, jak moc ji mám ráda.“

„Jsi mladá. Žiješ ve městě, máš stále zaměstnání. Věř mi, tohle není dobrý nápad.“

Maud se tvářila pobaveně, ale Holly to neodradilo. Cítila, že v ní znovu proudí energie.

„Tohle je dokonalé, naprosto perfektní. Mám na účtu zálohu na dům, který nekoupím. A svou práci nenávidím, vážně. Myslím, že jsem to poprvé řekla nahlas. Už mě nebaví celý den zírat na monitor počítače a poslouchat, jak lidi kvílí. Jde o stálé a dobře placené zaměstnání, ale to je taky jediný důvod, proč tam tak dlouho zůstávám. Chci dělat něco, z čeho budou lidi šťastní.“

Její někdejší zaměstnavatelka navzdory Hollyinu nadšení nevypadala přesvědčeně.

„Je to strašně moc práce a neměly jsme dobrý rok už...“ Odfoukla si. „Dlouho. Obchodu se nedaří jako dřív. Asi pořádně nechápeš, co by tě čekalo.“

Holly se zazubila. Usmívala se tak zeširoka, že ji rozbolely tváře.